

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 stycznia 2022 r.

Pozycja 11

POSTANOWIENIE z dnia 29 września 2021 r. Sygn. akt Ts 158/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.W. w sprawie zgodności:

art. 53 § 2b w związku z art. 52 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, ze zm.) w związku z art. 37 § 1 i 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256, ze zm.), rozumianych w ten sposób, że „warunkiem dopuszczalności skargi do sądu administracyjnego na przewlekłość postępowania prowadzonego na podstawie przepisów k.p.a., jest wniesienie ponaglenia w toku postępowania, którego prowadzenie w sposób przewlekły kwestionuje się w skardze”, z art. 2, art. 31 ust. 3 i art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 maja 2021 r. (data nadania) S.W. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

W piśmie z 1 marca 2013 r. skarżący wniósł o ustalenie warunków zabudowy dla inwestycji realizowanej na działkach położonych w miejscowości S., Gmina T. Decyzją z 19 lipca 2013 r. (znak:[...]) Wójt Gminy T. (dalej: Wójt) odmówił uwzględnienia wniosku. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: SKO) decyzją z 19 marca 2014 r. (znak: [...]) utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję.

Skarżący 16 listopada 2018 r. złożył ponaglenie (nazwane zażaleniem) na przewlekłe i beczynne prowadzenie postępowania przez Wójta w sprawie zakończonej jego decyzją z 19 lipca 2013 r. SKO postanowieniem z 29 listopada 2018 r. (znak: [...]) uznało je za niezasadnione. 29 marca 2019 r. skarżący wniósł do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w P. (dalej: WSA) skargę na przewlekłe prowadzenie tego postępowania. Domagał się w niej

stwierdzenia przewlekłości postępowania, wymierzenia organowi grzywny oraz zasądzenia kosztów postępowania.

Postanowieniem z 14 sierpnia 2019 r. (sygn. akt [...]) WSA zawiesił postępowanie sądownoadministracyjne z uwagi na przedstawienie przez Naczelnego Sąd Administracyjny (dalej: NSA), w sprawie o sygnaturze akt [...], zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, a mającego istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy skarżącego, tj. „Czy wniesienie skargi na przewlekłe prowadzenie postępowania po jego zakończeniu i wydaniu ostatecznej decyzji stanowi przeszkodę w merytorycznym rozpoznaniu takiej skargi przez sąd administracyjny w zakresie rozstrzygnięcia na podstawie art. 149 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi?”. Postępowanie zawieszono do czasu wyjaśnienia powyższego zagadnienia.

WSA postanowieniem z 29 września 2020 r. (sygn. akt jw.) podjął zawieszone postępowanie i odrzucił skargę na przewlekłe prowadzenie postępowania. Skarga kasacyjna od powyższego orzeczenia WSA została oddalona postanowieniem z 21 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...]). Orzeczenie to, wskazane przez skarżącego jako ostateczne w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało mu doręczone 26 stycznia 2021 r.

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 18 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 30 czerwca 2021 r.), na podstawie art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), wezwał skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi przez doręczenie odpisów lub poświadczonych przez pełnomocnika skarżącego za zgodność z oryginałem kopii (wraz z czterema kopiami) postanowienia WSA z 29 września 2020 r. (sygn. akt [...]) oraz postanowienia SKO z 29 listopada 2018 r. (znak: [...]).

W terminie wskazanym w zarządzeniu do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze konstytucyjnej przepisy, rozumiane w sposób przedstawiony w postanowieniu składu siedmiu sędziów NSA z 2 września 2020 r. (sygn. akt II OSK 3732/18), a co za tym idzie także w orzeczeniu, w związku z którym wniósł skargę do Trybunału, naruszają prawo do sądu. Ograniczają bowiem możliwość uzyskania prejudykatu niezbędnego do wniesienia pozwu do sądu powszechnego z roszczeniem o zapłatę odszkodowania przeciwko jednostce samorządu terytorialnego w oparciu o art. 417¹ § 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2020 r. poz. 1740, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W myśl art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana, w ciągu trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Skarżący wniósł skargę w związku z postanowieniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 21 stycznia 2021 r. (sygn. akt [...]). Jego odpis został mu doręczony 26 stycznia 2021 r. Od tego dnia rozpoczął się bieg trzymiesięcznego terminu wniesienia skargi konstytucyjnej, którego ostatni dzień przypadał na 26 kwietnia 2021 r. Skarga konstytucyjna została natomiast złożona w Trybunale 19 maja 2021 r., a więc ze znacznym przekroczeniem ustawowego terminu.

Wskazana okoliczność jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.